

ת"פ 4759/05 - פרקליטות מחוז מרכז נגד ג'ابر אלוכלי

בית משפט השלום ברחוות

16 Mai 2016

ת"פ 4759-05 פרקליטות מחוז מרכז נ' אלוכלי

לפני כבוד השופט אפרת פינק
המאשימה פרקליטות מחוז מרכז

נגד ג'ابر אלוכלי
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד מיכאל סטופ

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד נעמה שגיא

הכרעת דין

פתח דבר

1. אמר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של הפקחה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, וחתת זאת להרשו עבירה של הפקחה, לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה. כן החלטתי לזכות את הנאשם מסירת ידיעה כזבת, לפי סעיף 243 סיפה לחוק העונשין, וחתת זאת להרשו עבירה של נסיון למסירת ידיעה כזבת, לפי סעיף 243 סיפה יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין. הרשעתה את הנאשם ביתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות, כדלקמן: נהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], התשל"ז - 1970; נהיגה בקלות ראש וברשלנות שגרמה לתאונת דרכים בה נחל אדם וניזוק רכוש, לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961; אי ציות לתמרור (רמזור אדום), לפי סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961; הפקחה אחריו פגעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; מסירת ידיעה כזבת, לפי סעיף 243 סיפה לחוק העונשין.

3. לפי המיחס בכתב האישום, ביום 21.3.12 בשעה 14:55 לערך, נהג הנאשם בכביש 40 לעבר צומת מרומזר, ללא פוליסת ביטוח תקפה. באותו עת, נהג זהור לסלן ברכבו ולצדו, רוני רוט. כאשר התחלף

הרמזור לירוק בכיוון נסייתו, החל זוהר לפנות שמאליה בדרך מנחם בגין. באוטה עת, הרמזור של הנאשם היה אדום, אולם הוא נכנס לצומת וחסם את מסלול נסייתו של זוהר, תוך שגרם להתנגשות בין דופן שמאלית קדמית ברכבו ובין החזית השמאלית ברכבו של לסל. כתוצאה מה תאונה, הרכבים ניזוקו, נפתחו כירות האויר ברכבו של לסל, אשר חש שחרירות ורוט חשה כאבים בצווארה. בהמשך פנו השניהם לבית החולים. לאחר התאונה, עצר הנאשם כ-30 מטרים דרומית לצומת, יצא מרכבו ועצב את המקום מבלי להזעיק עזרה. במטרה להסתיר את מעורבותו בתאונה, התקשר הנאשם למעסיקו וביקש מהם שימסרו למשטרת כי רכבו נגנבו. כמו כן, ביקש שידוחו כי עצב את מקום עבודתו בשעה 17:00 לערך. ביום 22.3.12 בשעה 12:16 הגיעו הנאים לתחנת המשטרה ברמלה ומסר כי רכבו נגנבו ממנו يوم קודם בשעה 15:30 לערך.

תמצית ההליכים בבית המשפט

- 4.attiיחס תחילת לריבוי ההליכים, הבקשות והדיונים שהתנהלו בבית המשפט במסגרת כתוב האישום שבנדון.
- 5.כתב האישום המקורי הוגש ביום 2.5.13. תקופה ממושכת לאחר הגשת כתב האישום התקיימו דיונים מקדמים.
- 6.ביום 21.12.14, השנה וחצי לאחר הגשת כתב האישום, ביקשה באט כוח הנאשם לבטל את כתב האישום בשל אי קיומה של זכות השימוש, וזאת מתוך שפטה ההודעה בדבר זכותו של הנאשם לקיים שימוש לא נשלחה בערבית. כבוד הנשיאה (השופטת עינת רוז), בהחלטה מיום 19.2.15, דחתה את הבקשה.
- 7.המענה של הנאשם לכourt האישום עבר תהיפות: תחילת מסרה באט כוח הנאשם בשם, במסגרת דין מיום 22.2.15, כי הנאשם כופר בהימצאותו בזמן ובמקום. לטעنته, במועד הרלוונטי לכourt האישום הרכב נגנבו מה הנאשם ולא היה בחזקתו. עוד צינה, כי הנאשם הגיע לתחנת המשטרה ומסר תלונה של פליה רכבו נגנבו, אולם הנאשם מכחיש כי מדובר בתלונות צב. עוד הוסיפה באט כוח הנאשם, כי לנאים עומדת הגנה מן הצדק, הוואיל והتبיעה נקטה אכיפה בררנית, בהחלטה להגיש נגדו כתב אישום דווקא בערירה מחמורה של הפקרה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ולא בעבירה של עדיבת מקום התאונה ואי השארת פרטים, לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה;
- 8.ביום 1.11.15, יומיים לפני דיון הוכחות הראשון, הודיעה באט כוח הנאשם מודה במעורבותו בתאונת הדריכים, אם כי כופר בקיומו של קשר סיבתי בין התאונה ובין הפגיעה הפיסית הנבעת ממתלוננים. כן הודיעה כי הנאשם מאשר את עצם מסירת הדעה למשטרת בדבר גניבת הרכב, אולם לטעنته לא התגבשו היסודות העובדי והנפשי הנדרשים בערירה של מסירת ידיעה כזבת. אשר לעזיבת מקום התאונה, חזרה באט כוח הנאשם על טענותיה בדבר קיומה של אכיפה בררנית והגנה מן הצדק, בשל הפליגתו של הנאשם.
- 9.ביום 1.11.15, במקביל לשינוי שחל במענה הנאשם לכourt האישום, הגישה באט כוח הנאשם "בקשה לממן צו" הכוללת שני חלקים: להורות לتبיעה לפרט את השיקולים המנחים אותה בהבנה בין העבירה של הפקרה ובין העבירה של עדיבת מקום תאונה ואי השארת פרטים; להורות לتبיעה להעביר לנאים את רשות התביעה וכותבי האישום שהוגשו לבית המשפט במחוז מרכז ובמחוז תל אביב, שבהן יוחסו לנאים עבירות של הפקרה או של עדיבת מקום תאונה ואי השארת פרטים, החל מיום 1.1.10 ועד יום 1.1.14. התביעה התנגדה לבקשתה.
- 10.בהחלטה מיום 1.2.16, נעתרתי לחלקה הראשון של הבקשה, והורייתי כי התביעה תעמיד לעין הנאשם את הנחיותיה, ככל שישן. קבעתי בהחלטה, כי הנחיות התביעה הן בגדר חומר証據 רלבנטי להגנתו של הנאשם, וזאת משום טענתו המרכזית, כי הופלה ביחס לנאים דומים אחרים שבunningם הוגש

כתב אישום בגין עבירה של עדיבת מקום תאונה ואי השارة פרטימ. עוד קבועתי, כי הנאשם הציג תשתיית ראייתית ראשונית שלפיה במקרים דומים אחרים - אם כי לא זהים - החלטה הتبיעה להגיש כתבי אישום נגד הנאים בעבירה של עדיבת מקום תאונה ואי השارة פרטימ. מכאן, שהנחות הتبיעה לעניין זה, ככל שהן קיימות, עשויות להיות רלוונטיות לדין בטענה, וגם אם אין בנמצא הנחות רלוונטיות, ראוי שבית המשפט יקח זאת בחשבון, בהחלטה בדבר אכיפה ברורנית.

.10. עם זאת, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשתו של הנאשם לעין ברשימת התקנים שבם הוגש כתבי אישום במחוז תל-אביב ומרכז בעבירה של הפקלה או בעבירה של עדיבת מקום תאונה ואי השارة פרטימ, וזאת משומש שההשוואה בין המקרים אינה כמותית אלא איקוטית. מכאן, שלא ניתן לצפות מבית המשפט לבחון באופן עמוק כל תיק ותיק,DOI בתיקים שכבר הוציאו לפניה בית המשפט, han על ידי הتبיעה והן על ידי ההגנה. כן אפשרתי לצדדים להשלים הפניות לתיקים רלוונטיים במסגרת סיכוןיהם.

.11. בהמשך להחלטתי הודיע בא כוח הتبיעה, כי אין הנחות פורמליות של פרקליטות המדינה בנוגע להגשת כתבי אישום בעבירה של הפקלה, אולם התגבשו כללי המנחים את הتبיעה בהחלטה אם להגיש כתבי אישום בעבירה של הפקלה. בהתאם לכללים אלו שוקלת הتبיעה כל תיק לפי נסיבות האירוע, מידת הפגיעה והתנהלות הנאשם לאחר הפגיעה.

דין והכרעה

מתווה הדין

.12. אין כבר מחלוקת כי ביום 21.3.12 עבר הנאשם ברמזור אדום ופגע ברכbam של המתלוננים. בסמוך לאחר התאונה עזב הנאשם את המקום. עוד אין מחלוקת כי לאחר התאונה התקשר הנאשם למעטיקו וביקש מהם שימסרו למשטרת רכבו נגן. כמו כן, ביקש שידוחו כי עזב את מקום עבודתו בשעה 17:00 לערך. בהמשך דיווח הנאשם למשטרת רכבו נגן ממנו יום קודם בשעה 15:30 לערך.

הואיל והנאש הודה, טרם תחילת ההוכחות, בביעורות של נהיגה ללא פוליסת ביטוח, נהיגה בנסיבות ראש וברשותו, אי ציות לרמזור אדום ושיבוש מהלכי משפט, יתמקד הדין רק בסוגיות שנותרו במחלוקת.

.13. הדיון יכול מספר חלקים, שבכל אחד מהם ATIICHIS לטענות הצדדים, ככל שנטען:
החלק הראשון - יסודות העבירה של הפקלה, לפי סעיף 64(ב) לפקודת התעבורה, והעבירה של עדיבת מקום תאונה ואי השارة פרטימ, לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה.

החלק השני - האם הוכח שהנאש ביצע עבירה של הפקלה?

החלק השלישי - האם עומדת הגנה מן הצדק בשל אכיפה ברורנית בהגשת כתוב אישום בעבירה של הפקלה דווקא?

החלק הרביעי - האם הוכחו יסודות העבירה של מסירת ידיעה כזבת?

דין נורומי: העבירה של הפקלה למול העבירה של עדיבת מקום תאונה ואי השارة פרטימ

.14. בשנת 2011 תקינה העבירה של הפקלה, לפי סעיף 64 בפקודת התעבורה (תיקון מס' 101) תשע"ב - 2011, שזו לשונה:

(א) נהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או

עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דין - מאסר שלוש שנים.

(ב) נוהג רכב המעורב בתאונה שבאה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דין - מאסר שבע שנים.

(ג) נוהג רכב המעורב בתאונה שבאה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבאה נגdam, ולא עצר ולא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דין - מאסר 14 שנים ...".

15. תכליתה של עבירות ההפקרה נדונה, לא אחת, בפסקת בית המשפט העליון, אשר קבע כי המטרת הראשונה והמרכזית ביותר שביסוד העבירה היא הבטחת מתן עזרה מידית לנפגע בתאונה. כן קבע בית המשפט העליון, כי לצד, שתי מטרות משנה: מניעת התמחוקות מאחריות לתאונה; והקלת על יכולתן של רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה ומי אחראי לה (ראו, למשל: ע"פ 7159/98 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נג(2) 1999, 644, 632; ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (2.11.06), בפסקה 19; ע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל (22.3.09), בפסקה 10; ע"פ 2247/10 ימני נ' מדינת ישראל (12.1.11)). משמעות הדבר, כי המטריה הנורמטיבית של עבירת ההפקרה חרוגת מה הצורך הרפואי הצר, והיא מחילה עצמה על מכלול התנהוגות של הנהג המעורב לאחר רגע הפגיעה. מכאן, שאם לצד עדיבות המקומם ללא מתן עזרה, הנאשם גם מוסר למשטרת דיווח שקר, יכולת התנהוגות זו להשליך על המסקנות בדבר קיומן של יסודות העבירה. אולם, ברוי כי התנהוגות מסווג זה אינה יכולה להיות שלעצמה עבירה של הפקרה, בהיעדר הנسبות האחרות שבסעיף.

16. העבירה של הפקירה מציבה דרישת של לקיחת אחירות ברובד המשפטי והמוסרי וזאת לצד הרובד הרפואי (ע"פ 9628/09 שרעבי נ' מדינת ישראל (1.3.12); ע"פ 7963/13 לוי נ' מדינת ישראל (16.12.14)). המחויבות לסייע לחולת המצוי במצוקה אף טבועה בתורת המוסר היהודית, והדבר מוצאת ביטוי במצוות התורה "לא תעמדו על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז; ראו גם: סנהדרין, ע"ג, א'; רמב"ם רוצח ושמרית נפש, א', י"ד; לדוגמה נוספת מנוספות מהמשפט העברי ראו פירוט בחווות דעתו של כבוד השופט אליקים רובינשטיין בפסק דין שרעבי, לעיל).

17. תיקון סעיף 64א לפקודת התעבורה יצר מדרג של חומרה בעבירה של הפקירה, בהתאם ליסוד הנפשי שנלווה לביצוע העבירה וחומרת התוצאה שנגרמה לנפגע בתאונה (ע"פ 3304/14 פראן נ' מדינת ישראל (21.10.14); ע"פ 6864/14 ענasher נ' מדינת ישראל (2.2.15)). בס"ק (א) נקבע הרף הנמוך ביותר של הפקירה הכוללת יסוד נפשי של רשלנות ביחס לפגיעה באדם. בס"ק (ב) נקבע הרף גבוה יותר של הפקירה הכוללת יסוד נפשי של מודעות ביחס לפגיעה באדם. בס"ק (ג) נקבע הרף הגבוה ביותר של הפקירה הכוללת יסוד נפשי של מודעות ביחס לחבלה חמורה או הריגת אדם (ע"פ 1825/14 סרחאן נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (7.7.14); ראו גם: דברי הסבר להצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (תיקון מס' 101), התשע"א - 2011, ה"ח 394).

18. העבירה של הפקירה שבסעיף 64א(ב) כוללת מספר נסיבות עובדיות: נהיגה ברכב; מעורבות בתאונת דרכים שבה נפגע אדם; אי עצירה במקום התאונה או קרוב לו, כדי לעמוד על תוצאות התאונה; או עצירה ללא הזעקה עזרה.

19. החוק אינו מגדיר מיהו "פגיעה" או מהי "פגיעה" הנדרשת באדם לצורך קיומה של עבירות הפקירה? בחלק הארי של הפסיקה השאלה כלל אינה מתעוררת ממשום שמדובר בפגיעה חמורה שלא מתעורר לגבייה ספק שהן בגדר פגעה באדם.

במילון החדש מאת אבן שושן (תשכ"ט) מוגדר כך "נפגע" - "סובל, מי שפגע בו אסון או תקלת גופנית בתאונת, בעולות קרב וכדומה ...".

על הגדרת "הנפגע" ניתן גם ללמידה בדברי חקיקה שונים: סעיף 1 לחוק הפסיכים לנפגעים תאונות דרכים, תשל"ה-1975, מגדיר "נפגע" - "אדם שנגרם לו נזק גוף בתאונת דרכים...", והוא מגדיר "נזק גופי" - "מוות, מחלת, פגעה או ליקוי גופני, נשפי או שכלי לרבות פגעה בהתקן הדורש לתפקוד אחד מאברי הגוף שהיא מחוברת לגוף הנפגע בעת אירוע התאונת דרכים".

בע"פ 299/63 בחרזי נ' היועם"ש, פ"ד יז 2746 (1963) קבע בית המשפט העליון - לענין "נפגע" לפי חוק הפסיכים לנפגעים תאונות דרכים, כי:

"... ברור, שהמונה 'פגיעה' טומן בחובו מושג יותר רחב מזה הטעון במונח 'חבלה', שכן לית מאין דפליג כי המונח הראשון מתפרש על כל נגיעה קללה בגוף של אדם, אף אם בעקבותיה לא נתגלו בו סימנים כלשהם, הוא לא סבל כאבים ולא נגרם לו נזק גופני או נשפי כלשהו;...".

(והשוו, למשל: הגדרת "נפגע פוליו", לפי סעיף 2 לחוק פיזי לנפגעים פוליו, התשס"ז - 2007 - כתושב ישראל שלקה בשיתוק ילדים ונקבע כי המחלת עקב מחלת פוליו; הגדרת "נפגע עבירה", לפי סעיף 1 לחוק זכויות נפגעים עבירה, תשס"א - 2001 - וכי שנפגע מעבירה, וכן בן משפחה של מי שהעבירה גרמה למותו. וכן "הצהרת נפגע", לפי סעיף 18 לחוק נפגעים עבירה שעינינה "נזק גופי, נשקי או נזק לרकוש").

לאור כל המקורות שפורטו, ההגיון והשכל הישר, הגדרת "נפגע" רחבה יותר מהגדרת "חבלה" והוא כוללת כל פגעה, לרבות פגעה קללה, ולרבות פגעה נפשית, גם אם אינה נחנית באופן בולט וגלוי (השו: עפ"ת (מחוז, ח') 09-08-12939 קארם נ' מדינת ישראל (27.10.09); עפ"ת 99/99 71163 גולבריר נ' מדינת ישראל (1.5.00)).

לפי סעיף 64א(ב) לפకודת התעבורה, על הנג לעצור על מנת לעמוד על תוכאות התאונה ולהזעיק עזרה. אין די בעצרה קיינית והעיקר הוא מטרת העצרה (רע"פ 10212/04 **מן נ' מדינת ישראל** (5.1.05)). חובתו של הנג אינה מתחזית בעצרת הרכב, אלא עליו להישאר במקום עד למציאו היליכי הבירור על ידי גורמי הרפואה ונציגי אכיפת החוק. גם אין די בהמתנה עד להגעת הכוחות הרפואיים, ויש לספק לכוחות ההצלה את המידע הדרוש לצורך טיפול רפואי בגין פגעה (פסק דין שרעבי, לעיל). המינימום הנדרש בהקשר זה מן הנג הוא להתרеб אל הנפגע, לבדוק מה מצבו, ולהזעיק שירות רפואי (פסק דין גולה, לעיל, בפסקה 34).

סעיף 144 לתקנות התעבורה, התש"ל - 1970, שכותרתו "תאונת דרכים שתוצאתה הריגה או פגעה בגוף" קובע, כדלקמן:

(א) נוגג רכב המעורב בתאונת שתוצאתה ממנה נגدم או נפגע, יפעל לפי הוראות אלה:

- (1) יעצור מיד את הרכב במקום התאונה או קרוב אליו ככל האפשר, ולא יזינו ממוקומו אלא אם יש הכרח להשתמש ברכב לצורך ביצוע האמור בפסקה (2) או אם שוטר הרשה את הדבר;
(2) בהתאם לנסיבות המקרה ומקום התאונה, יגיש לכל אדם שנפגע באותה תאונה עזרה מתאימה ובמיוחד -

(א) יdag למניעת כל נזק נוסף לנפגע;

(ב) יגיש לנפגע עזרה ראשונה שביכולתו להגיש על פי הנסיבות;

(ג) יזעיק למקומות התאונה את שירותי ההצלה המקצועיים הנחוצים על פי נסיבות המקרה ובין השאר, אמבולנס, משטרת ומכבי אש;

(ד) ימתין ליד הנפגע עד להגעת שירותי ההצלה המקצועיים;

(ה) במקום שאין אפשרות לפנות את הנפגע באمبולנס יdag להעברתו ברכב מתאים אחר לתחנת עזרה ראשונה, בית חולים או לרופא.

. (3)

העונש הקבוע בצדה של תקנה 144 לתקנות התעבורה, לפי סעיף 62 יחד עם סעיף 68 לפקודת התעבורה, הוא מאסר לתקופה של שנתיים.

22. מספר נסיבות משותפות לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה ולתקנה 144 לתקנות התעבורה: קיינה של תאונה; בתאונה נפגע אדם; החובה לעזרו את הרכב במקום התאונה או בסמוך אליו; החובה להזעיק עזרה רפואי; היסוד הנפשי הנדרש הוא של מודעות.

23. סעיף 145(א) לתקנות התעבורה, שכותרתו "תאונת דרכים שתוצאתה נזק לרכב אחר או לרכוש אחר" קובע, כדלקמן:

"(א) נהוג רכב המעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, או ברכוש אחר, שאינו רכב, הנמצא על הדרך או סמוך לה, ונגרם נזק לרכב الآخر או לרכוש האמור בלבד, ימסור בו במקומות לנוהג הרכב الآخر או לבעל הרכוש או לממוונה עליו או לשוטר שהזמין למקום את שמו ומענו, את מספר רישון הנהיגה שלו ואת מספר הרישום של הרכב שהוא בו ושם בעלי ומענו, וכן את מספר תעוזת הביטוח ושם החברה המבטחת, וכך לפי דרישתם את התעוזות האמורות ואת רשיון הרכב וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם...".

24. להבדיל מסעיף 144 לתקנות התעבורה, סעיף 145 אין דין בתאונה שבה נפגע אדם אלא בתאונה שתוצאתה נזק לרכב או לרכוש. גם במקרה זה קיימת חובה לספק מידע ולסייע.

אם הוכח שהנאשם ביצע עבירה של הפקרה אחורי פגעה?

25. על מנת להוכיח כי הנאשם ביצע עבירה של הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, על התביעה להראות, כי מתקיימות במקורה Dunn הנסיבות העובדיות שפורטו: נהיגה ברכב; מעורבות בתאונות דרכים שבה נפגע אדם; אי עזירה במקום התאונה או קרוב לו, כדי לעמוד על תוצאות התאונה; או עזירה ללא העזקה עצמה. כן יש להוכיח מודעות של הנאשם לטיב ההתנהגות ולהתקיימות של נסיבות ביצוע העבירה.

26. כאמור, מטרתה המרכזית של עבירות הפקרה היא מתן עזרה מידית לנפגע בתאונה. שתי מטרות המשנה, מניעת התחרומות האחראי לתאונה והקללה על רשותות החוק לבירר כיצד אירעה התאונה, אין יכולות לעמוד לבדן, כאשר לא הוכחה פגעה בתאונה.

27. בתיק התעוררו מספר מחלוקות באשר לקיימן של הנסיבות העומדות בבסיס סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה. לצורך ההכרעה במחלוקות יש צורך בקייעת מצאים ומסקנות העולות מהראיות, כפי שיפורט להלן.

אם אכן "נפגע אדם" בתאונה, לפי ההגדירה שבסעיף 64(א)(ב)?

28. בא כוח התביעה טען, כי הוכח שהמתלוננים נפגעו בתאונה. לצורך זה, די בעדויותיהם של המתלוננים כי>Show כבב כותזה מההתאונה. לכן יש להוסיף את התעוזות הרפואיות מהן עולה, כי המתלונן סבל מ"צליפה

שוט" והמתלוננת מרגשות ב"טרפזוס" ומכאן כי המתלוננים נפגעו בתאונת, וזאת למراتות שלא מדובר בפגיעה קשה. המשקנה כי מדובר בפגיעה כתוצאה מההתאונת בלבד מהראיות ומהשכל הישר.

29. באת כוח הנאשם טענה לעומת זאת, כי לא הוכח שהמתלוננים נפגעו בתאונת, התעוזות הרפואיות אינן תומכות בעונת המתלון כי סבל מסחרchorות ובטענת המתלוננת כי סבלה מכאב צוואר. יתר על כן, לטענתה, המדווח בתלונות סובייקטיביות, שאין מתאימות ליסודות העבירה של הפקרה. אולם, אףלו סבלו מפיגיעות אלו, לא ניתן לבסס קשר סיבתי במידת הוודאות הנדרשת בין התאונת ובין הסחרchorות וכаб הצוואר השכיחים מאוד בקרב האוכלוסייה ועשויים לנבוע משלל גורמים שאינם קשורים לתאונת הדרכים. כן טענה, כי לא ניתן להתייחס לפיגיעות נוספת, שלא בא זכרן בכתב האישום.

עוד טענה באת כוח הנאשם, כי אין ליתן כל משקל לעדותו של המתלון, וזאת ממשם שמדובר בעדות רצופת סתיירות ומגמותית שנועדה להסביר את פניו של הנאשם. בין היתר פירטה סתיירות שלטענתה קיימות בנושאים הבאים: הדיווח הרפואי שמסר המתלון לגורמים שונים; אופן יציאתו של המתלון מהרכב; ותיאור מצבו לאחר התאונת. גם אין, לטענתה, ליתן כל משקל לתיאור שמסר המתלון בדבר כויהה בידו, וזאת ממשם שאין לך כל תיעוד רפואי והמתלון אף לא ציין זאת בחקירה המשטרתית. עוד הוסיף טענה, כי גם בගרסתה של המתלוננת נמצא סתיירות מהותיות היורדות לשורש העניין ומכאן שאין ליתן בה כל אמון. גם אין לייחס, כלל משקל לעדותו של עד הראייה יוחנן שררה, שכן עדותו היא סבירה.

30. **על מנת ליתן מענה לשאלת אם "נפגע אדם באירוע", ATIICHIS THILAH LEGRASOT HAMTELONIM VLAHURCAT MHAIMONOTM.**

31. המתלון מסר בהודעתו במשטרת ובעדותו, כי ביום 21.3.12 נ Heg ברכב ולצדיו ישבה המתלוננט, בתו, שהוא אם לשני ילדים צעירים. המתלון עמד ברמזור אדום, וכאשר הרמזור התחלף החל בפנים שמאליה. לימינו עמד רכב, שגם החל לפנות שמאליה והסתיר את התנועה ממול. לדבריו, לפתע הגיע רכב ממול, בזמן שהוא פנה, פגע הרכב الآخر בצדיו הימני של רכבו שלו. הפגיעה הייתה בעוצמה גבוהה, רכבו נמער, נפתחו כריות האוור, והוא צורך לסייע בחילוצו. כתוצאה מהפגיעה, קיבל מכאה מכנית האוור של הרכב, האבקה שבכנית האוור גרמה לו צריבה ביד, ונגרמו לו סחרchorות וכаб ראש. לדבריו, היה מבולבל מאוד בעקבות התאונת. עוד הוסיף, כי ראה את המautos מול העיניים, ועד היום הוא רואה את הרכב בסיטוטים. בבית חולים בדקנו אותו במחלקת מיען ואורתופד או נירולוג, נתנו לו זריקת אנטיבטנס בשל הכויה והחשש שיתפתח זיהום. לאחר כמה שעות שוחרר מבית החולים (פרוטוקול הדיון, בעמ' 27 - 28; נ/1).

32. **השתכנעתי כי יש לייחס מהימנות מלאה לעדותו של המתלון, שמסר גרסה קוורנטית, הגיונית ונעדרת סתיירות של ממש.** הפגיעה המתוארת היא טبيعית וסבירה בהינתן אופי תאונת הדרכים. חיזוק של ממש לgresת המתלון ניתן למצוא בהקלת שיחתו למועד 100 של המשטרת, שבה הוא מדווח כי נפגע בתאונת דרכיהם, לאחר שהפוגע עבר ברמזור אדום. עוד מסר המתלון באותה שיחה, כי אינו חש בטוב (ת/18).

33. לא מצאתי בפערים שלויים שנמצאו בין גרסאותיו של המתלון כדי לפגוע במהימנותו. מדובר בפערים טבעיים לאור סמיוכות הזמן לתאונת הדרכים, שהיא אירוע טראומטי. המתלון הבahir, כי לא מסר לפרמדיקים ולבחן התנועה כי נפגע, וזאת משום שסביר כי כוונתם לפגיעות בגפיים. גם טענת המתלון בדבר טראומה שהתרחשה היא סבירה והגיונית, ובכך יש הסבר מדוע לא תיארה כבר בחקירה המשטרתית. יש לו צריבה ביד, ובעדותו הוסיף כי מדובר היה בכויהה. גם אם תיאור הכויה לא הופיע במסמכים הרפואיים, לא מצאתי כי די בכך על מנת לסתור את טענותיו בהקשר זה. ניתן ללמידה על הטרואומה והבלבול שחווה המתלון גם מהעובדה כי במהלך השיחה עם מוקד 100 של המשטרת, שגה בתיאור מקום התאונת.

סתירות ותמיות נוספות, ככל שהוא, נוגעות לעניינים שליליים ורוחוקים, ואין להן כל השלכה על מהימנותו של המתלוון. יתר על כן, זהה העיקר, לא מצאתי כל סיבה שהמתלוון ימציא דברים מעין אלו, אל מללא היו נוכנים (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 29 - 34).

.34. המתלוון אمنם המיעט בתיאור הפגיעה בשלב ראשון, בדיווח לpermidiim, למועד 100 ובשיחתו עם אשתו. אולם, אין בכח כדי לומר על כך שלא נפגע כלל בתאונה. סבירה טענתו של המתלוון בהקשר זה, כי תחילת התמקד בשאלת האם גרמו פגיעות קשות, ואין כלל מחלוקת כי לא היו פגיעות מסווג זה. גם סביר כי רק בדייבד הבין המתלוון שנגרמו לו פגיעות נוספות, שאינן פגיעות קשות, כדוגמת כאב ראש וסחרורת. גם לא מצאתי שיש ליחס כל ממשמעות לאמירת המתלוון "אבל, אה...". בשיחה למועד 100, שחריר לא ניתן לבנות תלי תלים על כל הגיה שנאמרה לאחר אירוע טראומטי של תאונת דרכים (שם, בעמ' 35 - 46). בסופו של דבר, המתלוון לא הגיז בתיאורים שמסר ולא טען שאירעו פגיעות נוספות על אלו שדיוחו עליהם מლכתחילה. המתלוונים גם לא הגיעו לתביעה נגד הנאשם בגין נזקי גופו. כל טענות ההגנה, כי המתלוון הוסיף בעודות תיאורים וניסה להשחרר את פניו של הנאשם - לא הוכיחו ונותרו בגדר טענות בלבד.

.35. ניכר גם כי המתלוון ביקש לבדוק עדין את עצמו: המתלוון מסר לתביעה, ביום לפני עדותו, כי ציין בחקירתו במשטרת שהיא במרחך של 25 ס"מ מרכבו של הנאשם לפני התאונה, אולם הלכה למעשה הוא משער שהיא זו טעות, והכוונה ל-25 מטרים. המתלוון גם ציין כי "תכן שמדובר במרחך שונה והוא אינו יכול לומר זאת בוודאות" (שם, בעמ' 43 - 45).

.36. המתלוונת, שהיא בתו של המתלוון, מסרה בהודעתה במשטרת ובעדותה, כי בעת הפניה שמאללה, נמנמה, ולפתע הרגשה "בום", עפה קדימה וקיבלה מכח בראש, ככל הנראה כתוצאה מפтиחת כרית האוור. אביה אמר לה שרכיב עבר ברמזור אדום ופגע בהם. הרכיב שלהם נפגע מקדימה והוא "מעור" לחלוין ולמקום הגיעו אמבולנס ומשטרת. עוד הוסיפה, כי כתוצאה מהפגיעה, נגרמו לה כאב ראש וצואואר, ואיilo לאביה נגרמה מעין כויה וצרבה לו היד (שם, בעמ' 47 - 48; נ/5).

.37. **התרשמתי כי גרסתה של המתלוונת היא כנה וסבירה ויש לייחס לה את מלאה המהימנות.**
 המתלוונת דיבקה מאוד בדבריה, סיימה את תשובייה והדגישה ביחס לנושאים רבים כי אינה זוכרת ואינה יכולה לומר בוודאות. המתלוונת גם הדגישה, כי לא הוא על גופה מצויים חיצוניים, למעט פצע שטхи (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 49 - 53).

.38. עדותה של המתלוונת תואמת לחלוין את עדותו של המתלוון בפרטיהם העיקריים, והפעירים ביניהם, ככל שישנם, נוגעים לעניינים שליליים בלבד. כך למשל, בעוד המתלוון אמר שסיעו לו ליצאת מהרכב, המתלוונת אמרה שהאב יצא בכוחות עצמו, עם זאת סיימה הדברים ומסרה, כי התעוררה משינה ואני משוכנעת בדבריה; בעוד שהמתלוון טען כי העלו אותו "בכוח" לאmbulans בגין רצונו, המתלוונת מסרה כי לא חשה בכך. גם כאן, מדובר בתיאור סובייקטיבי שמסר המתלוון, ולא מצאתי שיש לייחס לו כל משמעות כלשהי.

.39. על אודות הפגיעה שנגרמו למתלוונים במהלך התאונה העידו גם הרופאים, ד"ר לב טובבי, ששימש כרופא במגן דוד אדום בעת הרלוונטיות, וד"ר דן אפטשיין, שהיה בעת הרלוונטיות אורטופד תורן במחלקת מיון בבית החולים קפלן.

.40. ד"ר טובבי מסר בעדותו, כי המתלוון טיפול תחילת על ידי כוון איחוד והצלחה. לפי הדוח שרשם, אירעה התגשות קלה בין הרכבים ובהתאם לדבריו הוכן, הנאשם יצא מהרכב בכוחות עצמו. פציעתו של הנאשם לא הייתה קשה, לא היו פצעות בולטות, והוא לא היה זקוק לחילוץ. עוד ציין, כי מצבם של שני המתלוונים היה "שביע רצון" (ת/7; ת/8). בעודות הוסף, כי המתלוונים בכל זאת פנו לבית החולים למראות מצבם, והוא היו מסרבים להסתפקות, לא היו קופים עליהם לעשות כן (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 61 - 64).

41. **לא מצאתי כי יש בעדותו של ד"ר טובבין כדי לתרום להכרעת הדיון.** ד"ר טובבין דיווח והעיד על הממצאים שהוא מצא מיד לאחר התאונה, שלפיהם המתלוננים לא נפגעו. ממצאים אלו עולים בקנה אחד עם דיווחם של המתלוננים מיד לאחר התאונה כי לא נפגעו, אלא שהפגיעות בגופם הtgtלו בשלב מאוחר יותר כאשר הגיעו לבית החולים, ומכל מקום מדובר היה בפגיעות קלות שלא נראה לעין.
42. הוגשה גם תעודה רפואיית שערך ד"ר אפטין, שלפיה המתלון מסר עם הגעתו לחדר המין, כי היה מעורב בתאונת דרכים וכי הוא סובל מסחרחות. בבדיקה המתلون נמצא רגשות קלה בשירוי כתפיים (טרפיזוס). מכאן הגיע ד"ר אפטין לאבחנה, כי המתلون סבל מ"צליפת שוט" (**ת/20**). כן מסר בעדותו, כי מסקנה זו מבוססת על גרסת המתلون, בדיקתו, השכל ישר והיגיון. מדובר בפגיעה הנגרמת בתאונות מהסוג המתואר, ללא פגעה חזיתית וחלות, והוא לא מצא צורך לעורך לו בדיקות נוספות (פרוטוקול **הדיון**, בעמ' 20 - 26).
43. **תעודתו של ד"ר אפטין ועודתו עלות בקנה אחד עם גרסת המתلون, שלפיה סבל מסחרחות וגילתה את הפגיעה בעת הגעתו לבית החולים.**
44. מתועדה רפואיית שערך ד"ר גיא פינס בעניינה של המתלוננט עולה, כי התלוננה על כאב בפנים כתוצאה מפתחת כרית האויר בתאונת דרכים (**ת/10**).
45. השילוב בין עדויות המתלוננים והתעוזות הרפואיות מלמד, כי מדובר היה בתאונת דרכים שלא נגרמו בה פגיעות גוף קשות, והיא הוגדרה כ"קלה" או "קנמייקה קלה" (**ת/3; ת/7; נ/8**). המתלוננים אף יצאו מהרכב בכוחות עצם, ואין כל משמעות לשאלת אם סייעו אחד לשני ביציאה מהרכב, אם לאו. לא מצאתי כל סיבה לפפק בגרסת המתلون, כי בעקבות תאונות הדרכים נגרמה לו סחרחות והוא נכווה בידו, ובגרסת המתלוננט כי בעקבות התאונה נגרמו לה כאבים בראש ובצוואר. הראות הננספות שפורטו מחזקות את דיווחיהם של המתלוננים וסביר שבדיוחים מסווג זה יחולו שניים, וזאת ממשום טוב הפגיעה. כאמור, גם הגיון הדברים והשכל ישר מחזקים את גרסת המתלוננים. גם לא מצאתי כל בסיס לטענה, כי הסחרחות והכאבים בצוואר, נגרמו בשל סיבות שאינה קשורות לתאונה.
46. מכאן הוכח כי כתוצאה מתאונת הדרכים נגרמו **למתלון פגיעות כבדות**: למטייל נגרמה "צליפת שוט" וככזיה בידו; ולמתלוננת נגרם כאב ראש וצוואר. אמנם אין מדובר בפגיעה קשה, אולם מדובר בפגיעה כתוצאה מתאונת דרכים שלא היה אחראי הנשם. למרות שהמצאים הנזכרים הוכיחו, כתוב האישום **"יחס לנאשן אף פגעה בדרך של סחרחות שנגרמה למטייל וכאב בצוואר שנגרם למטיילנות, ומכאן אייחס משמעות רק לפגיעות שייחסו לנאשן בכתב האישום.**
- אם הנאשן עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאות התאונה?**
47. בא כוח התביעה טען, כי הנאשן אמן עצר בסמוך למקום התאונה, אולם לא עמד על תוצאות התאונה ועזב את המקום מיד, בסמוך לאחר שיצא מהרכב. עוד ציין, כי גם אם הנאשן נותר במקום, הוא עזב מבלי להזעיק עזרה. בהקשר זה הוסיף וטען בא כוח התביעה, כי בשל שקריו וגרסתו הכבושה, אין ליתן משקל לעדותו של הנאשן, כי הבחן שמצבם של המתלוננים היה איתן והגיע למקום כווןஇיחוד והצלה טרם עזב את המקום.
48. בא כוח הנאשן טענה לעומת זאת, כי הנאשן לא ברח מהמקום, אלא עצר את רכבו כדי לעמוד על תוצאות התאונה, המתין במקום כ-10 דקות ומשנוכח הנאשן כי מצבם של המתלוננים איתן וכי הגיעו למקום כוחות ההצלה, לא היה מקום להזמנת כוחות ההצלה נוספים.
49. **על מה שארע לאחר התאונה ניתן ללמידה מגרסתם של שני עדי ראייה, מגרסתם של המתלוננים ומגרסתו של הנאשן.**

50. שני עדי ראייה התייחסו למעשי של הנאשם: לפי גרסתו של יוחנן שררה, עד ראייה לאירוע, הנאשם יצא דרך חלון רכבו והלך "במין ריצה" לכיוון המדשאה. כאשר התקדם לכיוונו, ראה שהנ会同 "מתחליל לניטוש את המקום גלית. הוא היה קצת שעורי ומובלבל" (**ת/5**). גם עדות ראייה, מרגניתה חזודין מסרה, כי היה עמדה במקום פחות מ-10 דקות ובמשך זמן זה הנאשם עזב את המקום (**ת/6**).

51. המתלונן מסר, כי בזווית העין ראה את הרכב הפוגע במרחק של כ-40 מטרים מהרמזו. המרכב הפוגע יצא בחור עם חולצה יrokeה, והוא סבר שגם לו יש צורך להתאושש. אולם, בעת שאנשים טיפלו במתלונן, אמרו לו כי הפוגע ברוח מהמקום. בהמשך לכך, הגיע רכב מגן דוד אדום שאסף אותו (**פרוטוקול הדיוון**, עמ' 28). המתלוננת הוסיפה, כי ראתה אדם יוצא מהרכב השני והולך הצדקה. אנשים אמרו לה ולאביה כי הפוגע "borach", ובディבד אכן התברר, כי הנאשם ברוח (**שם**, בעמ' 47 - 48).

52. עתה לgresתו של הנאשם.

ה הנאשם הבהיר עד לפניה הנסיבות כל מעורבות באירוע וטען כי רכבו נגנב ממנו וככל לא היה מעורב בתאונת דרכים (**ת/1**). לעומת זאת, הודה הנאשם לרשותה, כי היה מעורב בתאונת הדרכים. לדבריו, במועד הרלוונטי היה צעריר בן 20 והופנה לעבוד כשלושה ימים לפני התאונת, בחברת דינה סיבוס, דרך משה סלע לחברת כוח אדם. עוד ציין, כי באותו יום מסר לו מישל לביא, שהוא מנהל העבודה באתר, כי אין יכול להמשיך לעבוד במקום, משום שאינו מוסמך לעבוד על מנת. לפיכך, יצא מהעבודה מוקדם כאשר הוא נסער מהפסקת עבודתו. בדרך מהעבודה חזרה לביתה, היה מטושטש, נסע מהר ולא שם לב שהוא חוצה רמזו אדום. כתוצאה לכך פגע ברכבם של המתלוננים כאשר חצה את הצומת וגם רכבו שלו נפגע בסמוך למקום מושבו. לדבריו, מדובר היה בתאונת הדרכים הראשונה שבה היה מעורב, והוא נלחץ מאד. מיד לאחר התאונת, החנה את הרכב בצד במרחק של כ-10 - 15 מטרים מהרכב שנפגע ויצא מרכבו. עוד ציין, כי ראה את המתלוננים יוצאים מרכבם והמתלונן שוחח בטלפון וכן דבר עם אנשים רבים שהיו באותו מקום. עוד הוסיף, כי המתלוננים נראהו "בסדר גמור" ולא היה עליהם דם. לאחר מכן ראה את אנשי זק"א, עם חולצות זהירות, שהגיעו למקום. לדבריו, המתלוננים לא היו זקנים לעזרה והוא עזב את המקום לאחר כעשור דקות. הנאשם הוסיף, כי לאחר שהלך כרבע שעה עד חצי שעה, התקשר לסלם, חברו, ומסר לו שהוא מעורב בתאונת דרכים והוא בריא. סלם שאל לגבי האנשים שהיו מעורבים בתאונת והוא אמר לו שהם לא נפגעו. הנאשם גם ביקש מסאלם שיגיע למקום ויאספו. כן התקשר לסלע וללביא ומסר להם, כי היה מעורב בתאונת. לביא שאל אם יש נפגעים והוא אמר לו שאין נפגעים בכלל, ושגם הוא לא נפגע. עוד מסר ללביא "תגיד שהרכב נגנב", אולם לביא אמר לו שלא ישתק עמו פעולה בעניין. גם לסלע מסר שאין נפגעים. למחמת, גם הלך למשטרה ואמר שהרכב שלו נגנב. הנאשם הוסיף, כי היה לחוץ העיקרי בשלהן כך שנסע ללא ביטוח, וזאת למורת שבאי ביקש ממשנו פעמים רבות לבטח את הרכב, והוא חשש שבאי יגלה כי היה אחראי לתאונת ללא ביטוח. כן ציין, כי הוא מפרנס את הוריו, ובזמן התאונת רצה להתחנן ולא היה לו כסף, ופעל מתוך לחץ וייאוש (**שם**, בעמ' 68 - 85).

53. בgresתו של הנאשם נמצאו קשיים בלתי מבוטלים: בראש ובראשונה יש לציין את הנסיבות המוחלטת של הנאשם במעורבותו בתאונת, עד ימים ספורים לפני עדותו. הנאשם לא רק הבהיר את מעורבותו בתאונת מכל וכל במהלך חקירתו, אלא מסר גרסה שקרית לחלוון, שלפיה לא היה כלל במקום האירוע ורכבו נגנב ממנו. הנאשם הבהיר בחקירתו גם פרטים אובייקטיביים רבים, כמו למשל שמותיהם של לביא ושל סלע, החזקת מכשיר סלולרי, מספרי טלפון, וכיוצא באלו (**ת/1; ת/2**). הנאשם דבק בgresתו השקרית, בחקירותיו, בהליך פסילת הרשון ואף בתחילת שמיית התקין בבית המשפט. עם זאת, סבירה בעיני טענתה הנ会同, כי חש בעיקר מתgebות אביו הוואיל וביצע את התאונת ללא ביטוח, לאחר שבאי דרש ממנו לבטח את הרכב מראש תקופה מסוימת. עוד ציין הנאשם בהקשר זה, כי כשנה לאחר שנישא, סיפר על כך לאביו, ובעקבות זאת, החליף יציג, ואף שינה את קוו ההגנה (**שם**, בעמ' 72). כן לקחתי בחשבון כי בעדותו קיבל הנאשם על עצמו אחריות לתאונת, ומכאן כי יש בכך כדי לחזק דזוקא את מהימנות גרסתו בבית המשפט;

הנאשם ציין, כי לא היה עוזב את המקום לו היו המתלוננים פצועים ואלמלא ניתנה להם עזרה רפואי. עם זאת, הנאשם נעדר השכלה רפואי, והוא כלל לא ניגש למתלוננים על מנת לברר אם הם זקנים לעזרה, וגם לא הזעיק עזרה למקום (**שם**, בעמ' 79); הנאשם מסר, כי אינו זוכר כיצד יצא מהרכב ואם יצא מחלון הרכבו. עוד ציין כי המתין במקום לפחות כעשר דקות, ועזב את המקום רק לאחר שהבחן כי איש לא נפגע (**שם**, בעמ' 76).

.54. כאן המקום להתייחס לגרסתו של הנאשם, לפיה המתין בסמוך למקום התאונה בין 10 - 15 דקות, קודם שעזב את המקום. הנאשם ככל הנראה הספיק לראות את מתנדב ארגון איחוד והצליח הגיעו למקום כ-3 דקות לאחר האירוע, וזאת משום שגרסתו עולה בקנה אחד עם הריאות האחריות בדבר הגעת המתנדב למקום (**ב/8**). עם זאת, אין כל ראייה כי הנאשם היה במקום זמן מהמושך, כתענתו. הנאשם גם העיריך כי ערך את שיחות הטלפון לשאלם, לביא וסלו כ-10 דקות אחרי התאונה. אולם, עיון בפלט השיחות מלמד כי ערך את השיחות מיד אחרי התאונה. עיון בפלט השיחות גם מלמד, כי לא סבירה טענתו של הנאשם, כי ערך את השיחות עםם לאחר שכבר עזב את המקום, אםאמין בכונה טענתו כי המתין במקום כ-10 דקות (**שם**, בעמ' 85 - 86; **ג/7**). גרסתו של הנאשם גם סותרת את עדויות עדי הראיה, כפי שפורטו, בדבר עזיבתו של הנאשם את האירוע זמן קצר אחריו.

.55. מכל האמור עלות המשקנות העובדתיות הבאות: הנאשם לא התקשר למשטרה או למד"א, כמצופה מאדם שהוא מעורב בתאונה. הנאשם גם לא ניגש למתלוננים על מנת לברר את מצבם. הנאשם לא המתין במקום 10 דקות, וככל הנראה מדובר היה בהרבה פחות מזה. מכאן, שהנאשם לא עצר כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולא הזעיק עזרה.

אם הנאשם היה מודע לכך ש"נפגע אדם"?

.56. לטענת בא כוח התביעה, על מודיעותו של הנאשם לכך שנפגע אדם ניתן למדו מגיעתו ברכב נוסע בצומת; מעוצמת הפגיעה; מהנזקים לשני כלי הרכב; ומהוଡאת הנאשם עצמו בפני משה סלע לאחר התאונה. לטענותו, אין ליתן כל אמון בגרסה הנאשם לאור שקריו בחקירה וגרסתו המתפתחת ומכאן כי אין לאמץ גרסתו בדבר היעדר מודיעותיו. לחלוfin טען, כי הנאשם, לכל הפחות, עצם את עיניו, שכן חשב שנפגעו בתאונה אנשים ונמנע מלברר חישד זה.

.57. לטענת בא כוח הנאשם, גם אם יקבע בית המשפט כי המתלוננים אכן נפגעו באירוע, הנאשם לא ידע ולא יכול היה לדעת שהמתלוננים נפגעו בתאונה. לטענותה, לא ניתן להבחין בסחרירות וכאב צוואר, והנאשם היה במקום כ-10 דקות וראה שהמתלוננים לא נפגעו. יתר על כן, המתלוננים בעצמם שללו פגיעות מיד לאחר האירוע. חיזוק לכך שהנאשם לא ידע שהמתלוננים נפגעו ניתן למצוא, לטענותה, בעדותו של מישל לביא, שלפיה הנאשם מסר לו כי אין נפגעים במקום. גם אין לייחס, לטענותה, כל משקל לעדותו של משה סלע בהקשר זה. סלע נחקר במשטרה כחצי שנה לאחר האירוע, ומסר גרסאות שונות וסותרות לעניין הדברים שמסר לו הנאשם בשאלת האם היו נפגעים בתאונה. סלע גם הציג את הנאשם באור שליל בנסיבות נוספות ומכאן שפיתה אנטגוניים נגד הנאשם ואין להתייחס אליו עד אובייקטיבי.

.58. **ההשלטה בדבר קיומה של מודיעות אצל הנאשם בדבר פגיעתו במתלוננים אינה נקייה מספקות.** מחד גיסא, לא ניתן להטעם מהתנהגותו של הנאשם לאחר מעשה המלמדת, כי היה מודע לאחריותו לתאונה, שבמסגרתה עבר באור אדום ופגע ברכב אחר. נסיוונותיו של הנאשם להסתיר את מעורבותו בתאונה עשויים היו ללמד על כך שהיא מודע לפגיעה במתלוננים (ראו, למשל: ת"פ (מחוזי, י-מ) 11-09-55319 מדינת ישראל נ' שובל, בפסקה 16 (1.9.14)).

.59. **מайдך גיסא, ולמרות הקושי לייחס מהימנות לנאשם, אין בידי לדוחות את גרסתו, שטרם עזב את המקום, ראה את המתלוננים יוצאים מרכבם ומשוחחים עם אחרים, שהרי גרסה זו עולה בקנה אחד**

עם גרסאות המתלוננים ועדוי הראייה. מדברי המתלוננים וכן מגרסאות עדוי הראייה עולה, כי הפנו את תשומת ליבם של המתלוננים לכך שהנאשם עוזב את האירוע, כאשר המתלוננים כבר היו מחוץ לרכב, מכאן, שהנאשם היה נוכח במקום זמן מה, גם אם אין מדובר, בטענותו, במשך 10 דקות. יתר על כן, המתלונן עצמו דיווח לפרמדייקים ואף לבוחן התנוועה כי לא נפגע בתאונה. מכאן, שגם לעמדת המתלונן, בשלבים הראשונים של האירוע, הוא לא סבר שנפגע באירוע. אין משמעות הדבר, כי יש לדחות את עדות המתלונן כי נפגע באירוע, אלא שבאותה העת, בסמוך לאחר התאונה, לא היה המתלונן מודע לפגיעה. גם המתלוננת לא דיווחה על פגיעות חיצונית כלשהן. ברי, כי בנסיבות אלו, טענת הנאשם, כי לא היה מודע לכך שהמתלוננים נפגעו - היא סבירה והגינית. יתר על כן, גם אין בידי לדחות את טענת הנאשם, כי התנהגותו לאחר מעשה נבעה בעיקר בשל חששו שאביו יגלה כי לרебב אין ביטוח. גרסה זו גם מהווה הסבר מספק - אם כי לא מקובל - בדבר מעשיו של הנאשם לאחר מעשה, ולא השתכנעתי כי יש בדיווח השקר של הנאשם למשיקו ולאחר מכך למשטרה, כדי ללמד על כך שידע כי בתאונה נפגעו אנשים.

60. כאן המקום להתייחס לטענה, כי הנאשם הודה בכך שהוא נפגעים בתאונה מיד לאחר האירוע, וזאת במסגרת שיחה עם מעסיקו, משה סלע. נשמעו שתי עדויות לעניין דיווחו של הנאשם לאחר התאונה: מישל לביא, שהעסיק את הנאשם באותו העת באתר של חברת דניה סיבוס באמצעות חברות כוח אדם, מסר בעדותו, כי הנאשם התקשר אליו ומסר כי היה מעורב בתאונת דרכים. לשאלתו אם ישנים פצעים בתאונה, ענה הנאשם כי "בקושי פגע ברכב השני", משמע שלא היו פצעים; לעומת זאת, משה סלע, מנהל חברת כוח האדם, מסר תחילת, כי הנאשם אמר בשיחת הטלפון שערכ אליו לאחר האירוע, כי יש נפגעים. לאחר מכן הבahir, כי הוא זה ששאל את הנאשם אם יש פצעים, והנאשם אמר כי אכן יודע וייתכן שישILD פצע. בהמשך לכך, דיווח מיד למשטרה על מנת שנייתן יהיה לסייע לפצעים. כן מסר סלע כי שוחר עם לביא ועם סאלם, חברי של הנאשם, שמסר כי הוא נמצא עם הנאשם ואין במקומות פצעים (שם, בעמ' 37).

61. לא ניתן להתעלם מהקושי שמציבה גרסתו של סלע, וזאת בעיקר משום שגרסה זו עברה מספר גלגולים: סלע נזכר במשטרה רק כ-5 חודשים לאחר האירוע; בחקירתו מסר כי הנאשם ציין, כי יתרן שבמקומות שונים פצע קל; לעומת זאת, בעדותו הוסיף תחילת כי מדובר היה בילד, ולאחר מכן מסר, כי מדובר היה במשפחה. סלע, ככל הנראה, לא דיבק בתיאור פרט זה, משום שאין כל אינדיקציה שהיה במקומותILD; יתר על כן, התיאור שמסר סלע אינו עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר לביא, שלפיו הנאשם מסר לו שאין במקומות נפגעים. סלע גם טען בעדותו, כי נזכר בדברים מתוך ה"תת מודיע", והדבר מעלה חשש כי אין מדובר בפרטים המוגנים במצוות העובדתית. לאור הקשיים הללו לא ניתן לקבוע, אך על בסיס גרסתו של סלע בלבד, כי הנאשם היה מודע לכך שנמצאים פצעים במקומות.

62. מכאן שלא הוכחה מודעתו של הנאשם לפגיעה במתלוננים, אולם הוכחה קיומה של רשלנות, וזאת משום שבשל טيبة ואופייה של התאונה "היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי להיות היפגע אדם" ובנסיבות אלו היה עליו לגשת אל המתלוננים ולברר זאת, ולהמתין במקומות עד לבוא כוחות ההצלה, מד"א והמשטרה. מכאן, שהנאשם עונה על תנאי סעיף 64(א) לפקודת **התעבורה** (ראו: עפ"ת (מחוזי, מרכז) 13-04-29086 בראנץ נ' מדינת ישראל (31.7.13)).

63. באת כוח הנאשם, מיקדה טענותיה במהלך המשפט עצמה בתחולתה של תקנה 144 לתקנות התעבורה. לעומת זאת, בסיכוןיה מיקדה טענותיה בתקנה 145 לתקנות התעבורה, דזוקא, ורק לחלוון בתקנה 144.

64. **לאור המסקנות שאליהן הגעתו, תקנות 144 ו-145 לתקנות התעבורה כלל אין מתאימות למקרה דן.** תקנה 144 אינה רלוונטית לנסיבות העניין, משום שנקבע כי לנאשם לא הייתה מודעת לאחת מנסיבות העבירה, והוא פגעהו במתלוננים. למעשה, לאור טענת באת כוח הנאשם, כי לנאשם לא הייתה מודעת, כאמור, לא נהיר כלל כיצד טענה, בה בעת, כי יש להרשיעו לפי תקנה 144 לתקנות

התעבורה, שגם בה נדרש יסוד נפשי של מודעות (ראו, למשל: ע"פ (מחוזי, נצ') 1205/12 ממן ב' מדינת ישראל (26.10.04); **פסק דין גולבריר**, לעיל). גם **תקנה 145 לתקנות התעבורה** אינה רלוונטית **לנסיבות העניין**, וזאת ממש שנקבע כי היתה פגיעה במתלוננים, ואילו **תקנה 145 דינה** בתאונה **שבה הפגיעה הייתה רק ברכב או ברכוש**.

הגנה מן הצדק ואכיפה ברווחת ביחס לעבירה של הפקחה

65. בא כוח התביעה טען, בהקשר זה, כי יש לדחות את טענת הנאשם להגנה מן הצדק, משום שהנאשם לא הופלה ביחס לאחרים והתביעה לא פעולה מתוך שרירות ושיקולים זרים. התביעה פעולה בהתאם לפסיקת בית המשפט, וזאת גם אם אין בנמצא הנחיות רשמיות של התביעה אשר לעבירה הנדונה. מכאן, שההחלטה בדבר בחירת סעיף האישום מסורתה בידי התביעה ואין מקום להתערב בשיקול דעתה של התביעה באשר להעמדת הנאשם לדין בעבירות הפקחה, דווקא.

66. באת כוח הנאשם טענה, כי אין בנמצא הנחיות ל恰恰ה על העמדה לדין בעבירה של הפקחה למול עדיבת מקום תאונה ואי השארת פרטים, וזאת בנגד להנחות הקיימות בעבירות דומות אחרות. בית המשפט כבר הביעו דעתם כי מצב דברים זה אינו תקין וראוי היה שה恰恰ה תנגבש מדיניות אחידה. עוד טעונה, כי עליה בידייה להראות عشرות מקרים שבהם הגישה התביעה, בנסיבות דומות לענייננו, כתבי אישום בעבירה המקרה של עדיבת מקום תאונה ואי השארת פרטיים ומכאן שהנאשם הופלה ביחס לאחרים. לטענתה, ההחלטה עמדה בהרבה מעבר לדרישה שפורטה בפסקה, על מנת שהנטול יעבור ל恰恰ה להראות כי היא פועלת באופן אחיד ושוווני בסביבות דומות. דא עקא, כי ה恰恰ה הגישה מקרים ספויים בלבד, שיש לאבחן אותם מהמקרה שלפניינו, משום שמדובר במקרים בהם היתה פגעה חמורה יותר, או שהפוגע נטש מיד את המקום מבלי לעזר כבל.

יתר על כן, לטענת באת כוח הנאשם, החלטת התביעה להגיש כתוב אישום בעבירה של הפקחה במרקחה הנדון, בין היתר, בשל התנהגותו של הנאשם לאחר התאונה, בשיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעה כזבת - אינה סבירה EINA מוגנת בדיון. יש בה כדי להעמיד את הנאשם לדין פעמיים בגין אותם מעשים. עוד הוסיפה וטענה, כי בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין, כאשר דין ניתן לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע העניין עם הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת אחריות פלילית, ומכאן שיש לזכות את הנאשם מעבירה של הפקחה ולהרשיעו בעבירה על **תקנה 145 או לחלוין** **תקנה 144 לתקנות התעבורה**.

67. **די רב נשף לשווה בסוגיות ההגנה מן הצדק.**
לאור המסקנה אליה הגיעו, שלפיה הייתה פגיעה במתלוננים, אולם הנאשם לא היה מודע לפגיעה זו, כבר אין עוד רלוונטיות לטענות באת כוח הנאשם בדבר קיומה של הגנה מן הצדק. גם אם אקבע כי התביעה נקתה אכיפה ברווחת, המסקנה אינה יכולה להיות כי יש להרשיע את הנאשם לפי **תקנות 144 או 145 לתקנות התעבורה**, וזאת ממש שאין יכולות לחול על המקרה הנדון. למעשה, טענת באת כוח הנאשם, כי אין מודעות של הנאשם לפגעה אינה מתইישת עם טענתה כי יש להרשיעו בעבירה לפי **תקנה 144 לתקנות התעבורה**.

68. עם זאת, פטור בלי כלום אי אפשר, ואעיר מספר העורות לעניין זה. הדמיון בין תכילת והוראות סעיף 64 לפקודת התעבורה ובין תכילת והוראות **תקנה 144 לתקנות התעבורה** מעורר אי נחת, כאשר העונש לצד של סעיף 64(ב) הוא אסור לתקופה של 7 שנים ובצדה של **תקנה 144** אסור לתקופה של שנתיים בלבד. בית המשפט עמדו, לא אחת, על כך שרואו היה שהמחוקק יתן דעתו על הגדרת העבירות, באופן שלא תהא חפיפה בין הסעיפים, ובפרט לאור הפער בין העונשים (ראו, למשל: **פסק דין גולדה**, לעיל, בפסקה 42 לפסק דין של כבוד השופט עדנה ארבל; **פסק דין ימינוי**, לעיל, בפסקה 68-69 לפסק דין של כבוד השופט יצחק עמידת; ת"פ (מחוזי, נ策ת) 3577-05-15 מדינת ישראל נ' חטאב, בפסקה 79

(8.5.16); ת"פ (מרכז) 38270-12-11 מדינת ישראל נ' לוי (17.4.13); כן ראו מאמרו של פרופ' שניואר זלמן פלר, "חוות נוהג כלפי-רכב כלפי נפגע בתאונת דרכים" **משפטים** (תש"ד - ל"ו) 451, בעמ' 457 - (458).

למרות התקoon בסעיף 64 לפיקודת התעבורה שנערכ בשנת 2011, נותרה תקונה 144 על כנה. בכך אמם, כי בנסיבות אלו, ההחלה בדבר סעיף החוק המתאים היא בידי התביעה, ובלבן שנסיבות העניין מתאימות לעבירה ע"פ 66 מדינת ישראל נ' אפרתי (18.5.89). עם זאת, ניתן היה לצפות, כי התביעה תקבע הנחיות ברורות מתי יש להגיש כתוב אישום לפי כל אחד מהסעיפים, וזאת על מנת למנוע הפליה בין נאים, ובפרט לאור עיגונה של הגנה מן הצדק בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. יתר על כן, הפרק ליטות פרסמה הנחיות במרקם אחרים שביהם קיים דמיון בין סעיפי חוק, שלצדם עונשים שונים (ראו, למשל: הנחיתת פרקליט המדינה מס' 2.17 מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים המנהלים מרדים בכביש (6.11.06); הנחיתת פרקליט המדינה מס' 2.10 מדיניות התביעה לגבי עבירות של חבלה ברכב (1.8.02)). לא מצאתי כל הסבר מדוע במרקם דין אין הנחיות דומות בנמצא.

לקר יש להוסיף, כי עיון בעשרות כתבי האישום שהגישה באת כוח הנאשם מלמד כי ישנם מקרים לא מעטים הדומים לעניינו, ואף חמורים יותר, שבהם הוגש כתבי אישום לפי תקונה 144 או 145 לתקנות התעבורה. לא קיבלתי כל הסבר מה התביעה מדובר באותו מקרים נבחרה דוקא הוראה המקלה, בעוד שבמקרה דין נבחרה הוראה המחייבת.

מכל מקום, העורתי כל זאת למעלה מן הצורך במקרה דין, הויל והמרקם דין אינם מתאים להחלטת תקנות 144 ו-145 לתקנות התעבורה, כפי שכבר ציינתי. גם לא דנתי בשאלת אם היה מקום לקבל את הטענה בדבר הגנה מן הצדק, לו הייתה מוכחת מודעתו של הנאשם לפגיעה.

מסירת ידיעה כזבת

לפי סעיף 243 לחוק העונשין:

"המוסר לשוטר או למי שמוסמך להגיש תביעה פלילתית, ידיעה על עבירה כשהוא יודע שהידיעה כזבת, דין - מסר שלוש שנים, ואם העבירה היא פשוט - מסר חמיש שנים; ואין נפקא מינה אם הוגש תביעה פלילתית בעקבות הידיעה ואם לאו".

72. **עיקרת העבירה "בהתדרת חינם"** של המשטרהDOI בכר שכונות מוסר הידיעה **"הנעת גללי המנגנון של המשטרה לשווה"** על מנת שתתגבע העבירה, ואין נפקא מינה אם בפועל נפתחה החקירה שלא מכוח הפרט הכווצ שבהודעה. כאשר נמסר מידע כזב אשר לא הניע את מנגנון החקירה, אין בעצם מסירתו כדי לבסס הרשות בעבירה הנדונה ואפשר שיהא בו כדי לבסס הרשות **בניסיונו לעבורי עבירה**, כאמור (יעקב קדמי על הדין בפליליים - חוק העונשין, חלק שלישי, בעמ' 1569 - 1572 (מהדורה מעודכנת, 2006)).

73. בא כוח התביעה טען, כי התקיימו כל יסודות העבירה של מסירת ידיעה כזבת: למחמת היום שבו אירעה תאונת הדריכים, ניגש הנאשם למשטרה ומסר לחוקרת תלונה בדבר גניבת רכבו; המשטרה נאלצה, אפוא, להזכיר חוקרת לגביית ההודעה. הרכב הוכרז כגנוב והתיק גם הועבר לקצין חקירות. בהמשך לכך, ולאחר החקירה הנางם, גם נאלצה המשטרה להוציא מחקרי תקשורת כדי להפריך את גרסת הנאשם שלא היה במקום התאונה. מדובר, אפוא, בהתדרת חינם של המשטרה על משאייה המצומצמים, גם אם בית המשפט בפועלות חקירה מעטות שבוצעו בעקבות מסירת הידיעה. לחלוין טען בא כוח התביעה, כי אם בית המשפט ייע למסקנה שמנגן החקירה לא הופעל, יש במעשהיו של הנאשם, לכל הפחות, כדי להביא להרשותו בעבירה של ניסיון לעבורי עבירה של מסירת ידיעה כזבת.

באת כוח הנאשם, כי התלוונה על גניבת הרכב נבלעת בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, אשר עליה לחייב הנאשם אחריות. עוד טעונה, כי אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של מסירת ידיעה כזבת, משום שלא התרגשו יסודותיה של העבירה. המשטרה לא ביצעה פעולה חוקירה כלשהי על מנת לחזור את תלונת הגניבה, וזאת משום שבעת הגשת התלוונה המשטרה כבר ידעה, כי הנאשם היה מעורב בתאונת עם הרכב שנטען כי גנגב. מכאן, שכן פעולות החוקירה נעשו בקשר לחקירה תאונת הדרכים והעבירות הנובעות ממנו. לטענתה, עצם מסירת התלוונה על גניבת הרכב, לא יכולה לענות על יסודות העבירה, משום ש"לא הינה את גלגלי החוקירה", והוא מתאימה יותר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, שה הנאשם מילא מואשם בה.

עוד טענה בהקשר זה, כי רק יסודותיה העובדיות של העבירה אינם מתקיימים, אלא גם היסוד הנפשי. מטרת הנאשם הייתה להרחק עצמו מהתאונת של היעדר הביטוח והוא לא התקoon להפעיל את מנוגנו החוקירה.

לענין העבירה של שיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעה כזבת, העידו העדים הבאים: מר מישל לביא, מנהל עבודה בחברת דניה סיבס, אשר פיקח על הנאשם בעת שעבד במועד הרלוונטי באתר בניה; מר משה סלע, מנהל בחברת כוח אדם שספקה לחברת דניה סיבס עובדים, ובכלל זה הפניה אליהם את הנאשם.

בעודתו מסר מישל לביא, כי הנאשם הועסק באותה העת באתר של חברת דניה סיבס באמצעות חברת כוח אדם, והוא היה מרוצה ממנהם. עם זאת, הנאשם היה אמרו להיות מועסק בתפקיד מקצועני, ולא היו לו התעודות הנדרשות, ומטעם זה נאלץ להפסיק לעבודתו באתר. ביום העבודה האחרון באתר, הנאשם עזב בשעה 13:30, ובשעה 17:00 לערך, התקשר אליו וביקש כי ידועו שהוא היה באתר עד לשעה 17:00, משום שהוא מעורב ב"תאונת דרכים קטנה ושהכל בסדר". לדברי לביא, הוא הבahir לנאים, כי אין בדעתו לשתף עמו פעולה, והוא אף ביקש ממנו כי יפנה לתחנת המשטרה וידוע על כך. אולם הנאשם אמר "די", נמאס לי מהחיים" וניתק את שיחת הטלפון. לביא הוסיף, כי הנאשם היה נשמע די מיוаш בשיחה והוא התרשם שה הנאשם במצוקה ורצה לסיעו לו. בהמשך לכך, שלח לביא הודעה לעובדים בחברה על אודות האירוע ובקשתו של הנאשם. כן שוחח עם משה סלע, מנהל חברת כוח האדם שלחה אליו את הנאשם, ובין ממן כי גם עמו שוחח הנאשם (**ת/11; פרוטוקול הדיון**, בעמ' 29 - 34).

לביא הוסיף, לאחר שעין בהודעתו במשטרת, כי הנאשם "ביקש להגיד שהrack נגנב" (**שם**, בעמ' 30). כאשר נשאל בחקירה הנגדית אם יתכן שה הנאשם ביקש לומר לו שכונתו לדוח שהרック נגנב אמר לביא, כי הוואיל וה הנאשם שיר לפזרה הבודאית, יתכן שיש לו קשיים בשפה, ותיאורטית יכול להיות שלכך התכוון (**שם**, בעמ' 34). עם זאת לביא הבahir, כי באותה העת, לא כך הבין את הדברים, אלא להבנתו הנאשם ביקש ממנו לדוח שרכבו נגנב, אם כי לא אמר בדיק למי יש לדוח (**שם**, בעמ' 35 - 36).

לא מצאתי כל תמייה או סתריה בעדותו של לביא ויש לייחס לו את מלאה המהימנות. לביא נמנע מלמסור מידע שלא זכר וכיון מספר פעמים במהלך עדותם, כי הוואיל ומדובר באירוע לפני זמן רב, הוא מתקשה לזכור את המועדים ואת סדר הדברים המדוייק. ניכר גם, כי לביא גילה אחריות, ולמרות רצונו שלא לשתף פעולה עם תכניתו של הנאשם להסתיר את מעורבותו בתאונת, גם דאג בכנות לנאים ורצה לסיעו לו. לביא גם הסכים לפרש את דבריו של הנאשם, אשר לגניבת הרック, באופן מקל עם הנאשם, וגם בהקשר זה ניכר, כי ביקש שלא להזיק לנאים שעליו הוא מרחים, באמת ובתמים.

סלע מסר בעדותו, כי הנאשם התקשר אליו בשעות הצהרים, מסר כי היה מעורב בתאונת דרכים בגבול נס ציונה - רחובות והשאר שם את הרכב. הנאשם ביקש כי אם יתקשרו אליו מהמשטרה שיאמר, כי הרכב נגנב מחניה ברמלה. סלע מסר תחילת, כי הנאשם אמר לו שיש נגעים. אולם לאחר מכן הבahir, כי הוא זה ששאל את הנאשם אם יש פצעים, והintendent אמר כי אינו יודע וכיון שיש הילד פצע. בהמשך לכך, דיווח מיד

למשטרה על מנת שנייתן יהיה לסייע לפצועים. כן שוחח עם לביא ועם סאלם, חברו של הנאשם, שמסר כי הוא נמצא עם הנאשם ואין במקומ פצועים (**שם**, בעמ' 37).

לא התעלמתי מפעריהם שנמצאו בין גרטתו של סלע ובין גרטתו של לביא: סלע מסר במשטרת, כי הנאשם ברוח מהעובדת, אולם מגרסתו של לביא עולה, כי הנאשם עזב בהסכמה את האתר. עם זאת, דווחו של סלע על כך שההנאים ברוח מקומות העבודה היה בצד מסקנה שלו מטעם האירופאים, והואיל ולפי הבנתו הנאשם אמר היה להיות באתר הבניה באוטן שעות (**שם**, בעמ' 38 - 39); כן עמדתי כבר לעלה על המשמעות שיש ליחס לפערים שנמצאו בגרסתו של סלע באשר לדברים שמסר הנאשם על אודות נגעים. עם זאת, **לא מצאתי כי יש באלו כדי לפגוע בגרסה המשותפת של לביא וסלע, שמננה עולה כי הנאשם ביקש מהם לדוח דיווח שקר לגבי תאונת הדרכיהם.**

עוד העיד בוחן תנועה, lagi דברת. בעדותו מסר, כי הגיע לזרה לאחר הדיווח על אודות התאונה, והוא ערך סקיצה, צילם תמונות וחקר את המעוורבים. בהמשך לכך, קיבל מידע נוסף וערך דוח (**ת/12 - ת/14** - **ת/16 - ת/18**). בעדותו מסר, כי לפי הבדיקה שערכ, הרכב שהיה מעורב בתאונה, דוח כגון על ידי הנאשם (**ת/15**).

בעדותו הוסיף, כי בבוקר למחרת התאונה, יצר סלע קשר עם המשטרה, ובשיחה עמו מסר, כי הנאשם אמר לו שם המשטרה תחפש אותו, שיאמר כי היה בעבודה באותו זמן. באותו שיחה מסר לו סלע, כי הנאשם שוחח גם עם לביא, ובהמשך לכך שוחח גם עמו. מהדברים שמסרו לו סלע ולביא הבין, כי הנאשם יצר עם שניים קשר על מנת שייתפו עמו פעולה ומסרו כי הנאשם היה בעבודה, בזמן שלא היה שם. בהמשך לכך, גם ערך איון טלפוני, על מנת לוודא כי הנאשם היה במקום התאונה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 48 - 51, 53 - 54).

.81. בהמשך לכל אלה, הנאשם אכן הגיע תלונה למשטרה, בטענה שככובו נגנב ביום 15.3.22. בתלונה טען, כי הרכב נגנב בשעה 15:30 (**ת/15; ת/19**).

.82. בעדotta של החקירת עירית בן שלום הוסיף, כי לא נערכה כל פעולה חקירה בתיק, והוא אף העירה את התקיק לקצין החקירות (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 57 - 59).

.83. לאחר שבchnerתי את מכלול הראיות הגעתי למסקנה, כי הנאשם ביצע עבירה של נסיוון למסירת ידיעה כזבתה. הנאשם הגיע תלונה במשטרת, במטרה להניע את המשטרה לחזור את טענתו בדבר גניבת רכבו. אין כל משמעות לטענת באוכח הנאשם, כי הנאשם אף ביקש למןעו מאבויו לגלות כי הוא נוהג ללא ביטוח. יתכן שגם הייתה מטרתו, אולם הדרך בה בחר, היא להביא את המשטרה לחזור גניבת רכב. מכאן, כי הייתה לו מודעות בהגשת התלונה. גם מעשיו של הנאשם טרם הגשת התלונה, ובקשוטיו ממושך כי ידועו דיווח שקר למשטרה מעמידים על כוונתו. עם זאת, העבירה לא הושלמה וזאת ממשם שלא עלה בידו "להניע את גלגלי החקירה". לא נערכו פעולות חקירה כלשהן לגבי גניבת הרכב, וזאת ממשם שהמשטרה ידעה כבר באותה העת, כי הרכב לא נגנב, וכל יתר פעולות החקירה נערכו בקשר לעבירות האחوات שבhan הוואים הנאשם. העבירה של נסיוון למסירת ידיעה כזבת אינה נבלעת בעבירה של שיבוש הליכי החקירה, וזאת ממשם שיסודותיה העובדיים שונים. בעוד שהעבירה של שיבוש הליכי החקירה מתמקדת בשיחות הנאשם עם מעסיקיו, וכן בחקירותו המאוחרת בתיק דן במשטרת, העבירה של נסיוון למסירת ידיעה כזבת מתמקדת בתלונתו בדבר גניבת הרכב.

סוף דבר

.84. הנאשם הודה, טרם תחילת ההוכחות, בביצוע עבירות של נהיגה ללא פוליסת ביטוח, נהיגה בקלות ראש,

אי ציות לרמזור אדום ושיבוש מהלכי משפט.

- .85. מכאן שאני מרשעשה את הנאשם בעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מונע; בעבירה של נהיגה בקלות ראש וברשלנות שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם וניזוק רכוש, לפי סעיף(2) (2) ייחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה; בעבירה של אי ציות לתמרור (רמזור אדום), לפי סעיף 22(א) לתקנות התעבורה; ובUBEIRA של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.
- .86. השתכנעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של הפקחה, לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה ולזכותו מעבירה של הפקחה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, וזאת מהטעמים הבאים:
א. הנאשם פגע ברכבם של המתלוננים וכתחאה מכך נפגעו המתלוננים; למתلون נגרמה "צליפת שוט" וכויהה בידיו; למתلون נתן נגרם כאב ראש וכאבים בצוואר. עם זאת, כתוב האישום "יחס לנאים אך שגרם למתلون סחרחות וلامתلونת כאב בצוואר, והتبיעה לא בקשה בסיכון לייחס לנאים יותר ממה שכותב האישום "יחס לו". מכאן, אני קובעת, כי הנאשם גרם למתلون סחרחות וلامתلونת כאב בצוואר.
- .87. ב. הנאשם לא התקשר למשטרת או למד"א, כמצופה מאדם שהוא מעורב בתאונת. הנאשם גם לא ניגש למתלוננים על מנת לברר את מצבם. הנאשם עמד במקום דקות ספורות ועזב את המקום. מכאן, שהנאים לא עצר כדי לעמוד על תוצאות התאונת ולא הזעיק עזרה.
- .88. ג. עם זאת, לא הוכחה מודעתו של הנאשם לפגיעה במתלוננים, אלא קיומה של רשלנות בלבד. בשל טيبة ואופיה של התאונת "היה עליו לדעת כי בתאונת נפגע אדם או עשוי היה להיפגע באדם" ובנסיבות אלו היה על הנאשם לגשת אל המתלוננים ולברר זאת, ולהמתין במקום עד לבוא כוחות ההצלה, מד"א והמשטרה. מכאן, שהנאים עונה על תנאי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה.
- .89. ניתנה לנאים הזדמנות סבירה להציגו מפני הרשותו בסעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, שהרי טענותיה של בת כוחו, הם שהביאו למסקנה זו (סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי).
- .90. מכאן, שאני מרשעשה את הנאשם בעבירה של הפקחה, לפי סעיף 64א(א) לחוק העונשין.
.88. השתכנעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של נסיוון למסירת ידיעה כוזבת, לפי סעיף 243 סיפה לחוק העונשין, וזאת מהטעמים הבאים: הנאשם הגיע לתלונה במשטרת, במטרה להניע את המשטרה לחזור את טענתו בדבר גניבת רכבו. גם מעשו של הנאשם טרם הגשת התלונה, ובקשרו ממעשיקיי כי ידועו דיווח שקר למשטרת מעדים על כוונתו למסור ידיעה כוזבת. עם זאת, העבירה לא הושלמה וזאת ממשום שלא עלה בידי "להניע את גגלי החקירה". לא נערכו פעולות חקירה כלשהן לגבי גניבת הרכב, ממשום שהמשטרה ידעה באותה העת, כי הרכב לא נגנב, וכל יתר פעולות החקירה נערכו בקשר לעבירות האחרות שבහן הנאשם הנאים.
- .90. מכאן שאני מרשעשה את הנאשם גם בעבירה של נסיוון למסור ידיעה כוזבת, לפי סעיף 243 סיפה יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ח' אירן תשע"ו, 16/05/2016 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

נדחה לティיעונים לעונש ליום 16.10.9 בשעה 08:30.

הנאשם ישלח לשירות המבחן לשם עriticת تس Kirby מבבחן בעניינו.

שירות המבחן ייכן تس Kirby מבבחן ויגישו לא יאוחר מיום 16.10.5.

לנוחות שירות המבחן, פרטי הנאשם הם:

פרטי התקשרות הנאשם - 00000000 054-2440004 או באמצעות הפקס 03-6007716.

המציאות ובאת כח הנאשם ישלחו עותק מההחלטה זו לשירות המבחן על מנת שבמועד הדיון יהיה בפני תסקיב.

mobahret lanasm chobet hataitzbot vci la yekbel zemana nospat. uod mobaher lanasm ci bmidah vla yti'zab yozca cngado zo habaha vnitn iyya ldzon behadar.

תשומת לב הצדדים ci hdiyon ychel bezman.

ניתנה והודעה היום ח' אייר תשע"ו, 16/05/2016 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית: הדר מעין.

